

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6115/2021
21.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Ђурић, адвокат у ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Наташа Тошић, адвокат у ..., ради одређивања мере заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 236/21 од 08.06.2021. године, у седници већа од 21.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 236/21 од 08.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П2 245/19 од 08.02.2021. године одбијен је тужбени захтев да се туженој одреди мера заштите од насиља у породици забраном узнемиравања млт. ВВ и млт. ГГ, да се убудуће уздржава од сваког дрског, безобзирног и злонамерног понашања којим угрожава њихов телесни интегритет, душевно здравље и спокојство и забраном приближавања млт. ВВ и млт. ГГ на удаљености мањој од 300 метара, у трајању од годину дана од дана изрицања и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 139.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 236/21 од 08.06.2021. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Зајечару П2 139/12 од 03.03.2015. године разведен је брак парничних странака, млт. ВВ, рођен ... године и млт. ГГ, рођена ... године, поверени су мајци ради самосталног вршења родитељског права. Тужилац и малолетна деца личне односе одржавају на начин одређен пресудом. Тужена са децом живи у ..., а тужилац живи у Републици Србији.

Према налазу и мишљењу Центра за социјални рад у Зајечару није утврђено постојање ниједног конкретног поступка тужене према малолетној деци који би се могао сматрати насиљем у породици.

Према налазу и мишљењу вештака Јасмине Николић поступци тужене немају потенцијал да наруше ментални развој деце јер деца показују приврженост мајци. Не постоје промене у менталном функционисању деце које би представљале последицу било ког вида насиља тужене. Код малолетне деце нису уочени показатељи страха, ни узнемирености у односу на мајку.

Према становишту нижестепених судова, тужбени захтев није основан јер из утврђених чињеница произлази да тужена не врши насиље над малолетном децом у смислу члана 197. Породичног закона.

Ревизијски наводи којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање нису основани. Јасмина Николић, клинички психолог психотерапеут и судски вештак, поседује стручна знања за вештачење у овој парници о чему сведочи чињеница да је прихватила да вештачи, док суд и странке немају знање на основу којих би ценили стручност вештака. Чињеница да су стручни саветници тужиоца захтевали изјашњење вештака на поједина питања говори у прилог томе да су и стручни саветници сматрали вештака подобним за расправу о конкретним стручним питањима у овој парници. Према члану 261. ставу 3. ЗПП суд има само могућност, не и обавезу, да решењем одреди да се извођење доказа спроведе читањем налаза и мишљења др Милорада Вукашиновића и проф др Наде Јанковић које је тужилац доставио уз тужбу и то само у ситуацији када се и супротна странка изјасни о томе. Тужена се противила извођењу поменутог налаза и мишљења као доказа у овој парници јер није била обавештена о поступку давања експертизе, нити је учествовала у том поступку. Како се тужена основано противила извођењу доказа читањем налаза и мишљења достављеног уз тужбу и како је, са друге стране, суд извео доказ читањем налаза и мишљења ЦСР у Зајечару и вештака Јасмине Николић, чињенично стање је правилно и потпуно утврђено, без обзира на то што налаз достављен уз тужбу није изведен као доказ. Поред наведеног, приликом израде налаза др Милорад Вукашиновић и проф др Нада Јанковић нису опсервирани и тужену, док су ЦСР у Зајечару и вештак Јасмина Николић били упознати са породичном ситуацијом и пре покретања ове парнице. Образложење нижестепених пресуда садржи разлоге о свим битним чињеницама који су сагласни међусобно и садржини изведених доказа, због чега овај суд нема разлога да сумња у савесност и брижљивост оцене изведених доказа.

Насиље у породици дефинисано је одредбом члана 197. Породичног закона тако што је у првом ставу одређено да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, док су у другом ставу наведени карактеристични видови насиља (именовани облици насиља) уз истовремено одређење да се насиљем у породици сматра и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један

члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља). Насиље у породици подразумева свако понашање које одступа од стандарда уобичајеног опхођења и комуницирања са члановима породице. Понашање једног члана породице се квалификује као насиље у породици када је таквог обима и интензитета да нарушава мир и спокојство другог члана породице и проузрокује страх од нарушавања физичког и/или душевног интегритета, као и од понављања аката насиља. У конкретном случају у понашању тужене према малолетној деци не постоје елементи који би се могли сматрати насиљем у породици, нити постоје промене у менталном функционисању деце које би представљале последицу било ког вида насиља тужене. Напротив, малолетна деца показују приврженост мајци, а не осећај страха и узнемирености у односу на мајку. Сходно наведеном, правилно су нижестепени судови применили члан 197. ПЗ сматрајући да тужена не врши насиље према малолетној деци.

Врховни касациони суд је применом члана 414. става 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић